

In de kopgroep: een Franse „La Bohème“

PUCCHINI: La Bohème. Martha Angelici, Christiane Castelli, Roger Gardes, Michel Roux, Xavier Depraz, Jean Vieuille, Jacques Hivert, René Hérent en Serge Rallier. Koor en Orkest der Opéra Comique, Parijs o.l.v. Georges Tzipine. Pathé DTX 177/78 - f 44.00 (33).

Uitvoering: ★★★★★ (Vieuille en Hérent: ★★★★★)

Opname: ★★★★★ (met bijzondere lof voor uiterlijke verzorging).

Het kon niet missen: direct nadat ik alle uitvoeringen van Puccini's Bohème aan een vergelijkende discografie had onderworpen kwam er nog een bij. Deze biedt een heel nieuw aspect. Tot nu toe waren alle complete opnamen in het originele Italiaans, behoudens een Duitse „highlights“-plaat. Nu komt een volledige Franse uitvoering van de Opéra Comique, tevens een van de zéér weinige keren dat een opera niet in de originele taal is opgenomen. In de eerste plaats zal deze opname dus wel voor binnenlands (Frans) gebruik zijn bedoeld. U kent mijn standpunt ten opzichte van vertalingen, maar óók weet U dat ik vrij van ieder star dogma ben en graag uitzonderingen op de strengste regels toelaat. Vergeten we niet dat La Bohème naar de oer-Parijse roman van Henri Murger geschreven is, en wat de handeling betreft zeer wel in het Frans gesavoueed kan worden. De vertaling van Paul Ferrier is een zeer vrije, die uitstekend klinkt. Wat bovenal opvalt is dat het werk hier een heel ander accent krijgt. Het is veel minder sentimenteel; luchtiger, amusanter geworden. De Italianen nemen het allemaal soms zo zwaar op. Ik heb zelfs een vermoeden dat deze weergave uiteindelijk dichter bij Puccini's intenties komt dan de meeste hedendaagse Italiaanse vertolkingen. De tenor zingt hier ten minste volgens zijn aanwijzingen een E op

het eind van de eerste akte. Ook elders worden zijn intenties veel nauwgezetter verwezenlijkt. Ik moet zeggen dat ik deze Franse uitvoering met méér genoegen en interesse heb beluisterd, dan de idem zoveelste Italiaanse. Ik zou hem vooral willen adviseren aan de meer gevorderde verzamelaars die al een (Italiaanse) Bohème hebben, en er een tweede naast willen kopen. De opname is volmaakt in ieder opzicht (★★★★★, wat geen der andere van mij kreeg). Hetzelfde geldt voor de uitvoering, die naar Franse traditie voorzien is van een zeer fraai album en boekwerk dat rijk versierd is met interessante foto's en gravures en belangwekkende artikelen. Dit album alleen al is de moeite van een „extra Bohème“ waard. De dirigent krijgt ★★★★★, en de solisten bezetting heeft zelfs twee ★★★★★ verrassingen. Jean Vieuille speelt het namelijk klaar om de ondankbare rol van Schaunard zó volmaakt te interpreteren, dat hij verreweg de beste vertolker daarvan is die ik ooit hoorde. Hetzelfde geldt voor René Hérent als Alcindor (die hier Saint-Phar heet). Hij is een buffo-tenor, géén bas zo als bij de Italianen, en hij weet ieder woord dat hij zingt zo'n cachet te geven dat men de figuur voor zich ziet. Zeer terecht liet men de huisbaas Benoit door een ander zingen (bij de Italianen is het steevast dezelfde), en ook deze Jacques Hivert is uitstekend. Vier sterretjes verdienen Michel Roux, Xavier Depraz en Martha Angelici als Marcel, Colline en Mimi, alle drie fraaie warm getimbreerde stemmen. Christiane Castelli als Musetta is iets minder, en de zwakere plek is de tenor Roger Gardes als Rodolfo, die een open heldere stem heeft, maar wiens geluid op de duur wat monotoon en dun wordt. Zij verdienen ieder ★★★. Als ik dan ga optellen kom ik tot een onverwachte conclusie: deze Franse Bohème haalt namelijk 42 punten, dus nog twee méér dan de winnaar in het Juni-nummer (Cetra). En dat ondanks de vertaling! Gaat U deze opname dus niet zonder meer voorbij. Het is de fraaist uitgevoerde en best opgenomen tot nu toe, heeft de beste Schaunard en Alcindor van alle en een zeer goede verdere bezetting. Daarbij heeft hij een Parijse sfeer die in geen der andere versies te vinden is en biedt interessant vergelijkings-materiaal. L.R.